



ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2. V Ljubljani, 1. februvarja 1893. Leto XXIII.

Bég v Egiptet.

(Legenda.)

„**N**ja nóge, Jožef, vstani koj,
 Marijo vzemi in nje dete;
 V Egiptet béži še nocej
 Od tukaj, iz dežele svete!

Glej, krvóžejni kralj Heród
 Ti dete hoče umoriti,
 Zató le brž, le brž od tód
 Nocój še, Jožef, vam je iti!“ —

Z nebés poslanec je takó
 Govóril Jožefu po noči;
 In Jožef vstane ter urnó
 Odrine, prédno zóh napoči.

Je temna noč in daljna pot,
 Po vrhu zima, zima huda;
 Da rešen pa bi bil Gospod
 Se mraza ne zbojí ne truda.

Iz Betlehema gréde zdáj
 Družina uboga — brez imétja; —
 Pa oh, kedáj dospéje v kraj.
 V deželo várnega zavétja! —

Je tuje vse, neznano vse,
 Stezè odljudne so in kráji,
 Vasíce ni, ne híšice; —
 Živé pač tod le — tolováji!

Molčè potuje celi dan
 Po tujih krajih teh trojca,
 Iz dóla v hrib, raz hriba v plan,
 Kamór ji kaže hod stezica.

In ko obzór večerni mrak
 Povije v mračna svoja kríla,
 Družina sveta svoj korak
 Ustavi, da bi prenočila.

Tjà v kotič mali kraj poti
 Se skupno stisne družba sveta;
 A Jóžefa v samóti tí,
 Še bolj Marijo strah spreléta.

In kmalu, čuj! zasliši se
 Stopinj odmév na bližnji pótí! —
 Oh, ropnih mōž to četa je,
 Ki pléni tujce tod — v samóti!

Ko v kraj dospè ta noèni roj,
Kjer družba je bedèla sveta,
Gorjé! pred njo ustavi koj
Mož oboroženih se četa.

Kot lev, ki plane na svoj róp,
Takó na zbégano dvojico
Divjakov strašnih skoči tróp,
Na Jožefa in na Devico. — —

A jédnemu zmechá srcé
Obrazek Jezusov premíli;
In čudo, glej, družine se
Na mah razbojnik ta usmíli!

Pred drugi svójimi celó
Z močjó jo brani in nasvétí;
In naposléd se mu vdadó,
Prizanesó družini svétí. —

Bogato pa popláčano
Mu to usmiljenje je bilo.
Legenda nam pové kakó
In kdaj je bil prejel plačilo:

Ko križan bil ta tolovaj
Na Jezusovem desnem kraji,
Mu Jezus je obljúbil raj
Rekdò: „Še dan's boš z máno v raji!“

dr. H. Z.



Mala dobrotnika.



okler ima človek v obilosti vsega, česar potrebuje, lahko in ugodno mu je življenje. Takemu človeku ni treba misliti, kaj bode jedel jutri in kako se bode oblekel, on le seže v omaro ali skrinjo, vzame si denarja in si naroči, česar mu je treba.

A vse drugače je to pri siromaku, ki nima, česar mu je najpotrebnejše za življenje, to je: hrane. Vi, ljubljenci moji, ki čitate te moje vrstice, gotovo še niste okusili takega uboštva, ali v šoli ste vže imeli gotovo take ubožčke okolo sebe, ki so ob hudi zimi zaradi uboštva ostajali v šoli čez kosilo. Ko ste vi opóludne veselo prihiteli domóv ter našli vže pogrneno mizo, sedeli so oni siromaški otroci v šolskih klopéh in so bili veseli, ako so našli kak košček suhega kruha v svoji torbici, a še bolj so bili veseli, da so smeli ostati v gorki šolski sobi, ker domá niti gorke sobe niso imeli.

Kaj nè, otroci, to je pač ubožno življenje? Jélite, da so to sirote, katerim je treba pomagati v taki bédi?

* * *

V bližnji okolici mesta Radinovca je razsajala pred nekoliko leti huda lakota. Ljudem, ki so bili drugače pridni in delovni, nestalo je hrane in denarja. Bila je zeló slaba letina; ljudje so komaj toliko pridelali, da bi se bili skromno preživeli čez zimo. In še od tega malega, kar so pridelali, prodati je bilo treba nekaj, a nekaj pridržati za živež. Nastopila je zima, huda zima, — ljudje niso imeli hrane, ne obleke, ne drv pri hiši. Še celó sená jim je nestalo, da niso mogli živine nakrmiti. Kravice, ki so poprej dajale po nekoliko litrov mleka na dan, dajale so ga zdaj komaj po pol litra, največ po liter; a kaj je pol litra, kaj liter mleka za obilo

družino, če ni ne soli, ne moke, ne drv, ne drugih najpotrebnejših stvari pri hiši. V taki bédi so morali ubožni ljudje prodati zadnjo živinče iz hleva, da so si kupili potrebne hrane. Živina, zaradi pomanjkanja krme suha in slaba, morala se je prodati skoraj pod nič. — V mesto Radinovec se je raznesla žalostna vest, da po bližnjih vaséh ni več nobenega živinčeta pri hiši, vse so morali ljudje prodati, da si podaljšajo življenje vsaj za nekaj dni. Vrh tega je nastala ostra zima, sneg je zapadel na meter visoko; ljudje niso mogli iz vasij, niti drugi k njim v vas — bil je to velik križ in nadloga.

V mestu Radinovecu, kamor so dohajali vsak dan žalostni glasovi iz okolice, bilo je vse vznemirjeno, ko se je slišalo, da po nekaterih vaséh tudi ljudje vže umirajo od gladi. Domači gospod župnik je v nedeljo z lece opisoval prežalostno stanje bližnjih sosedov ter prosil v imenu Božjem in Zveličarjevem, da naj vsak, kdor le količkaj premore, pomaga siromakom, ki so v največji sili in potrebi. Zbralo se je tudi nekoliko dobrosrčnih meščanov, ki so osnovali poseben odbor za nabiranje dobrovoljnih doneskov, bodi-si v denarjih ali živežu za stradajoče okoličane. Vsak najmanjši dar se je vzprejel z hvaležnostjo in oddal na dotično mesto.

Tudi iz Radinovske šole so prihiteli nekega dne otroci domov in rekli: da bode gospod učitelj nabiral darove za stradajoče siromake v okolici. Dobri in usmiljeni otroci so prosili stariše, naj bi pomagali siromakom. In res, ni ga bilo otroka, ki bi ne bil vsaj nekaj prinesel, da se odpomore v najhujši sili. Nabral je gospod učitelj v nekoliko dneh precejšno število obnošene obleke, gorkih klobukov, sukenj in črevljev; vrhu tega tudi moke, masti, drv in denarja. Vse to se je takoj odposlalo v óne kraje, kjer bila je béda največja, da se razdeli mej ubožce. Oh, ko bi bili slišali, otroci, kakó so ti bédniki blagoslavljali svoje dobrotnike, ter molili in prosili Boga, da bi jim vsak, še takó majhen dar povrnil stotéro!

* * *

Neko nedeljo zvečer so priredili prebivalci mesta Radinovca večerno zabavo s tombolo na korist stradajočim v okolici. Za to zabavo so nabirali nekoliko dni poprej različne stvari, da bi jih imeli pri tomboli za dobitke. In v kratkem se je bilo nabralo lepo število mnogovrstnih stvari v vrednosti nekoliko sto goldinarjev. Vse te lepe stvari so darovali sevéda prebivalci mesta Radinovca in zvečer so kupovali tablice s števili, kakor je to pri vsaki tomboli običajno. Kdor je dobil kak dobitok, odnesel si ga je domov za spomin, a denarji, ki so se izkupili za prodane tablice, obrnil se je za stradajoče v okolici.

Mej ónimi, ki so podarili kako stvar kot dobitok za tombolo, bila sta tudi Novakova Vida in njen bratec Janko. Oba sta hodila v domačo mestno šolo, in od tistih mal, ko jim je gospod učitelj v šoli pripovedoval o veliki in neznósní bédi bližnjih okoličanov, nista imela mirú, vedno sta premišljevala, kako bi tudi ona dva kaj pripomogla v korist ubogim stradajočim. Zamán sta ju oče in mati opozarjala, da se je v ta blagi namen vže toliko nabralo, da se bode siromakom v okolici zdatno pomagalo, da se je tudi iz mestne blagajnice dovolila precejšnja vsota denarja v podporo ubogim, da so precejšnje vsote darovali tudi vlada, škof in drugi mestni odličnjaki, vse zamán — Vida in Janko nista bila s tem zadovoljna.

Nekega dne popóludne stopita oba pred očeta in mater ter ju s povzdignjenima rokama prosita, da bi jima dovolila storiti za siromake to, kar sta se namenila.

„Nù, in to bi bilo?“ vprašata radovedno oče in mati.

„Nè, nè, povedati nočeva“ — odgovorita brat in sestra, poprej nam morate obljubiti, da smeva storiti, kar sva se namenila.

„Nu, pa vama bodi v imenu božjem,“ rečeta oče in mati.

„Jaz sem se namenila vse svoje igrače podariti za tombolo v korist stradajočim siromakom,“ reče odločno in veselo brdka deklica Vida.

„In jaz podarim svojo prirodopisno knjigo s slikami, katero mi je podaril krstni kum,“ reče Janko.

Gorki poljubki očeta in matere so bili odgovor tem lepim besedam, ki so potekle iz tako nežnega in dobrega srca njiju otrok. Zna se, da sta oče in mati tej plemeniti prošnji rada ustregla. Jokala sta se od veselja, a otroka sta odhitela v sobo, da pripravita vsak svoje darove. Vida je pobrala vse svoje igrače iz omare a Janko je vzel svojo „prirodopisno knjigo s slikami,“ da jo še jedenkrat vidi, predno jo podari v dobrodelni namén.

* * *

Po končani večerni zabavi, pri kateri se je precejšna vsota denarja nabrala, pripovedoval je neki gospod zbranim gostom o lepem dejanji Novakove Vide in njenega bratca Jankota.

Slučajno se je zgodilo, da je Vidine igrače dobila pri tomboli neka zeló imovita gospa, a Jankotov „prirodopis“ mestni načelnik. Od velikega veselja, da sta ravno óna dva dobila te dragocene, iz otroških src podarjene darove, položila sta vsak po 100 goldinarjev v korist stradajočin siromakom.

* * *

Drugi dan je dobila Vida sledeči lastnoročno pisan list od zgoraj omenjene imovite gospé:

„Preljuba moja Vida! Tvoje lepe igrače so zdaj moje in jaz jih smem podariti, komur koli hočem. Nù, jaz mislim, da tega mojega darú najvrédnejša si ti, ker imaš takó plemenito srcé. Rada, prav rada ti jih podarim in želim, da bi tvoje usmiljenje, katero si te dni pokazala do ubogih sirot, nikoli ne ugásnilo v tvojem sreí!

Marija pl. Jelodvorska, graščakinja.

In Janko je prejel list, katerega je lastnoročno pisal mestni načelnik. List slóve:

„Dragi moj Janko! Dobitek pri večerni tomboli, ki mi je napravil toliko veselja, darujem tebi. Res, lepa knjiga je ta „prirodopis,“ iz katerega se učimo spoznavati modrost, vsemogočnost in neskončno ljubezen božjo, katero čuti vsaka, tudi najmanjša živalca na zemlji. In če ljubezen božja ne zapustí niti najmanjšega črvička na zemlji, kako naj bi zapustila človeka, ali še celó tako plemenitega otroka, kakor si ti, Janko moj ljubi! Bog naj te blagoslovi in vódi po vseh potih tvojega življenja!

Anton Trnovec, mestni načelnik.

Tù završujem svojo povest ter mislim, da mi ni treba opisovati ónega velikega veselja, katero sta naredila ta dva lista. Majhni, neznatni darovi naše Vide in njene brata Jankota so se izpremenili z blagoslovom božjim v največje in najzdátnejše darove, katere so poklonili mestni prebivalci svojim stradajočim okoličanom.

Lj. T.



Stari urar.

Bilo je, kakor se še spominjam, pred kakimi desetimi leti, da je hodil star mož s torbico preko rame od vasi do vasi ter popraševal pri vsaki hiši, če imajo uro pokvarjeno, in če jo imajo, naj jo dadó njemu, da jo popravi. Prišel je večkrat tudi v našo vasico in prva pot mu je bila naravnost v našo hišo. V sobo stopivši, pozdravil nas je z „hvaljen bodi Jezus Kristus“, stopil k peči, ki je stala v kotu za vrati, ter molče gledal na staro uro, ki mu je visela nasproti. Takòj je našel kako napako, in uro mu je bilo treba dati v popravo.

Ko smo otroci slišali, da je prišel stari urar v vas, pustili smo takòj vse igrače, pritekli k staremu možu v hišo ter ostali pri njem toliko časa, dokler ni stara ura visela zopet na svojem mestu na steni. In rad, zeló rad nas je imel starček okolo sebe; pripovedoval nam je to in óno, in mi smo ga radi poslušali. A ne samó, da smo ga poslušali, občudovali smo tudi njegovo veliko spretnost v popravljani ur. Oj kako smo se čudili staremu možu, da si je upal dotakniti se ure na steni ter se prav nič bal ni, da bi mu padla raz steno. Mi, kar nas je bilo domačih, nobeden bi si ne bil upal, kaj takega storiti. Samó tistikrat, kadar se je ura iztekla, smeli so oče do nje, da so jo navili. In óni stari mož jo je vzel z stene, odprl jo, razpostavil vsa kolesca po mizi, ter zopet vse lepo skupaj sestavil. Če je bil starček posebno dobre volje, pripovedoval nam je o velikih in majhnih urah, pripovedoval o različnih rudah in krajih, po katerih je vže hodil. Molče smo ga otroci poslušali, da-si nismo takrat vsega razumeli, kar nam je pripovedoval o rudah in kovinah, iz katerih so narejena tudi kolesca v naši stari uri. Večkrat nam je dejal, da je sicer ubožen a vender zadovoljen, ker ga imajo ljudje povsod radi in mu dajó zasluzka. V takih pogovorih je bila ura popravljena, obesil jo je stari mož zopet na steno in se poslovil od nas za nekoliko mesecev. Vselej smo gledali otroci s solznimi očmi za njim, in nič bolj želeti, nego to, da bi se stara ura skoraj zopet pokvarila in bi jo prišel popravljat stari mož.

Nekega poletnega dne pride zopet, ali danes ni šel naravnost v hišo k stari uri, nego ostal je zunaj pred hišo, sedel na klop, podprl si glavo v roko in tožil, da je nekaj slab in bolehen. Moja dobra mati je šla takòj v kuhinjo, da mu pripravi gorke in tečne juhe, da se onemogli starček malo okrepča. Jed mu je bila v tek in postal je kmalu zgòvoren. Ker pa mož ni bil vajej prosjačiti in ni vzprejemal nobenih darov, dokler si je mogel z rokama služiti kruha, podaril je mojemu bratcu lično drevesno žagico, ki jo je nosil s sebój. To žagico smo imeli dolgo dolgo za

spomin pri hiši, ker ga od tistihmal ni bilo več k nam. Poizvedeli smo, da se je tudi njegovemu življenju iztekla ura in je umrl v bližnji vasi.

In tega njegovega zadnjega prihoda v naši hiši se spominjam najbolj živo. Mnogo drugih spominov je vže izbrisanih v moji duši, a tebe blagi starček, ki si hodil od vasi do vasi, in smo te otroci vselej željno pričakovali, tebe ne pozabim nikoli!

Kristina Perovska.



Kaj pripoveduje moj dédek!

Dobre volje mi smo bili:
 Kruh smo jedli, vodo pili,
 Mleko pili, pesni péli,
 Ž njimi srea smo si gréli.
 Pesni lepe — te za nas
 Bile res so tisti čas!
 Neposlušni mi nikoli
 Nismo bili v naši šoli,
 Mirno tam smo poslušali
 In zató smo tudi ználi:
 V branji, risanju, písanju,
 Kakor tudi v vsakem znanji
 Nikdo ni bil nas ubog,
 Da bi vgnal ga v kozji rog.
 Kadar bilo je polétje,
 Trgali smo lepo cvétje,
 V kite pòtlej ga povli,
 V dar učitelju nosli.
 In ko je prišla jesén,
 Kdo je bil takó drván,
 Da pod hruške bi ne hodil,
 Kamor ga želodček vodil?
 V zimi smo domá ostali
 In iz knjig pri peči brali,
 Kjer nam dédek v lepih glasih
 Pravil je o bivših časih.
 Dobre volje mi smo bili:
 Kruh smo jedli, vodo pili,
 Mleko pili, pesni péli,
 Ž njimi srea mlada gréli. —

Kakor slišim spet in spet
 Čisto drug je mladi svet:
 Dostikrat ste hudomušni,
 V šoli redkokdaj poslušni,
 Da drugače ni mogoče,
 Kakor da vam s šibo oče

Tiste muhe razpodí
 In poredneže vkrotí.
 Kruhek več vam ni po volji,
 Zdi sladkór se vam vže bolji,
 Voda tudi — kaj bi tísto —
 Vino bolj ugaja čísto,
 In namesto mleka kava
 Zdi se vam pijača prava.
 Lépe pómлади, polétja
 Drugi vam nabiraj cvétja,
 In jesensko sadje tudi
 Drugi v usta vam ponudi!
 Zima vam je dolgočasna,
 Brez življenja, slaboglasna,
 O nesreči sánjate,
 V hiši se pregánjate.
 Majhne vozite vozíče,
 Mrtve jézdite konjíče,
 Ta z lesenimi nožmi
 Dréza tebe, njega tí!
 Ej, otroci, kam ste prišli?
 Stárost ni vam dósti v číslu!
 Komaj hlače jel nositi,
 Mož vsakdó vže hoče bití.
 Do takrát vsak dolgo čakaj
 In počasi mi korakaj,
 Da se kje ne izpodtákné,
 Da se noga ne izmákné, —
 Pòtlej bodeš se kesál,
 A prepozno bo ti žal!
 Dobre volje mi bodíte:
 Z mlekom, kruhom se hraníte,
 Pésni — ej, ta dar sladák —
 Péváj písni lepe vsák
 Bodí v letu, bodí v zimi
 In sreé ogrevaj ž njimi!

Modést.



Medved in čebele.



Lkačen medved prileze iz gozda iskat si živeža. Pride do ulnjaka in začne lizati med. Čebela to videč, vzleti iz ula in ga piči na uhó. To medveda takó razkači, da vse ule po tleh razmeče. A zdaj je še le pravo zadél! Vsi rôji se vánj zaleté in ga opikajo do krvavega. Medved začne bežati kolikor so ga nogé nesle. Zeló ga je sram in kesà se, da si je s svojim maščevanjem toliko sovražnikov nakopal.

Bolje krivico potrpeti, nego z maščevanjem sovražnika dražiti. Če bi bil medved jedni sami čebeli prizanesel, bi ne bile šle vse druge nad njega.



Najlepši časi.

Minka:

Kateri čas se v celem léti
Najljubši vam, sestriče, zdi? —
O tem katera razodéti
Menénje svoje hoče mi?

Anica:

Odgóvor jaz ti dádem, Mica! —
Najljubši je vzpomládi čas.
To óbče znana je resníca,
Naráve to spríčuje kras!

To priča trávníkov zelénje,
V zelenem gaji petje ptíc,
Povsòd prebújeno življenje
In drevja cvet in kinč evetie!

Minka:

Ti imaš prav — to je resníca!
Se tudi meni zdi takó.
Kaj deješ ti (kazaje Olga) na tó, sestrica,
Se vjemaš z naju míslijo?

Olga:

Še ljubše zdi se mi polétje,
Po polji žito ko zori,
Ko prepelíce ljubko petje
Vesélja čute nam budí;

Ko zrélo žito veže v snòpe,
Ko trava rósna se kosí
Ter spravlja se v visóke kòpe, —
Ko vse se giblje, — kar živí!

Minka:

Takó je, Olga; res, polétje
Najlepši letnih časov je,
Saj kras vzpomládi, ptíchie petje
Le v času tem nahaja se.

Rôza:

Nikár! Brez dvombe čas jeséni
Najljubši in najlepši je;
Kar daje tá, tegà nobéni
Nam v letu celem ne dáje:

Orehe, hruške, grôzdje sóčno,
In breskve, smôkve, jábolka! —
Trdím zatorej jaz odlóčno,
Da prvi v letu čas je ta.

Minka:

Saj rés! da več kot vse krasôte
Otrokom sadje nam veljá!
To prave so še le dobrôte; —
Kaj vzpómlad nam polétje dá?

Julika:

Jaz zadnja pa trdím: da zíma
Je lepša kot vsak letni čas;
Lepote ta posebne íma,
Čeráv kdaj hud je zímski mraz!

Odeja snežna ko pokriva
Goré in plan in breg in log,
Veselje nam srcá zalíva,
Ko belo vse je krog in krog.

Minka:

To vender móžno ní, v prírodi
Da vsak bi čas najlepši bil!
Sodník pravičen naj rásódi,
Kedó je pravdo to dobil! — —

Janko:

Vam jaz bom ta sodník pravičen,
A vdati se vam sodbi je;
V rásodbi bodem nepremičen,
Pogój vam ta — v pogodbi je!

Vse:

Rásodbi tvoji brez upôra
Udati hóčemo se vse;
Če ktera se ne vdá — ta môra
Takój od nas pobrati se!

Janko:

So ljubi, lepi, rés, vsi časi,
Kateri pa najlepši je
Ne vjemajo se vaši glasi,
To sodba moja naj pové.

Trdíla Júlika je prav, da zíma
Je lepša kot vsak letni čas.
Lepót v naravi sicer níma
Drugjè nje radóst je in kras.

Po híšah v času tem raduje
Po svetu celem ljudstvo se,
Ko se v božíčnih dnéh praznuje
Spomín na božje Détece.

Ko se v nebeškem svojem kráši
Drevó božíčno lesketá,
Za vse so to veselja časi,
Veselja časi rájskega!

Nad rádost to je ni radósti,
Je v letu celem ni nikár;
Da prišel Bog je z visokósti,
Veselje díha vsaka stvar.

Vse:

Pravična tvoja je rásodba:
Božíčni dni najlepši so,
To časov vseh spríčuje zgodba,
Vesélje ljudstev príča to!

Zatórej Détetu v zahvalo
Zapójmo pesen zdaj na glas,
Da nam radóst nebeško dalo,
Najlepši dalo v zimi čas!

Vsi pojóč:

Bódi hvaljen in pozdrávljen,
Ki prišél si z visočín,
Bodi hvaljen, bodi slávljen
Vekomaj nam božji Sin!

dr. H. Z.



Domača vas.

Na prijazni Soški strani
Vas príprosta mi leží,
Lepše níma svet prostrani,
Lepše ni nikjer vasi.

Svetu šumnemu se skriva
Mej gorámi mirni raj;
Sladki mir nad njim se zlíva:
In to je moj rojstni kraj!

Kaj so kraji mi bogati,
Mesta, trgi in vasi!
Kakor biser v kroni zlati
Vas domača se mi zdí!

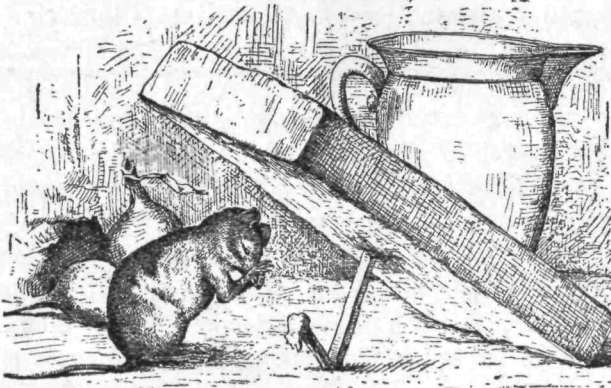
Milutin.



Modra miška.



Miška iz luknjice prileze in ugleda nastavljeno past. „Oho!“ dejala je, „vidiš jo past! Zviti ljudje veliko in težko pločo podpró z drobno paličico, na katero nataknejo najlepši košček slanine, da bi jo miška okusila, sprožila past in se ujela. Ali miši smo modrejše, kakor ljudje. Me dobro poznamo take zvijače. Ne boste me ujeli nè! A povohati,“ dejala je miška, „povohati ukusno slanino pa vže ko se miška slanine dotakne, lóp! past zagrmí in miška — mrtva leži. Kdor nevarnost ljubi, pogubi se.



smem: nosek še ne more sprožiti pasti. Slanino pa kaj rada duham.“

Miška smukne v nastavljeno past in prav na láchko povoha slanino. Past je prav rahlo nastavljena, in



Naš pastir.



Melada kri pravi: poškočiva! stara pa: počívja!“ Ta prigovor je menda vže od nekdaj veljaven in bode tudi veljal, dokler bode kaj mlade in stare krvi na svetu. Saj smo bili kot otroci tudi mi prav takó razposajeni, kakor ste vi danes. Komaj je zapel zvonec, vže smo se vsipali iz učilnice kot mravlje iz ótlega panja, če potrkásh nánj. Potem smo pa bežali na vse strani, da nam je odskakovala torbica na plečih in rožljalo pisalno orodje v njej — no prav takó, kakor se vam tudi večkrat primeri. Človek bi bil dejal: „Da bi jih, to se jim muđi domóv!“ Ali varal bi se bil, zeló varal, če bi bil tako trdil. Zdirjali smo le toliko, da smo imeli šolsko poslopje za sebòj. Potem smo se pa ustavili in pomenkovali, kam jo udarimo. Če je bilo mrzlo po zimi, šli smo se drsat na Oblasec, mal tolmun sredi nekega travnika. Tam smo uganjali vsakovrstne šale: Vozili drug drugega za roke, drsali se čepé, streljali raco in napravljali ‚vlak.‘ Če nas je bilo dosti, naredili smo po dva ‚vlak.‘, ki sta se srečavala. Večkrat je trčil drug vlak v drugega in tedáj so padli ‚vozovi‘ vsi navskriž in naredila se je prava živa kopica. In ko smo tako kobarili drug z drugega, ni bilo smeha in vrišča ne konca ne kraja. Pa kaj bi vam pravil še dalje, kako smo ob južnem vremenu postavljali sneženega moža, kako igrali vojsko na kèpe, saj samí prav tako delate. In prav imate. Le poskočite in radujete se ter zahvalite Boga, da vam je dal zdrave in čvrste ude. — Seveda, čez mero ne smete uganjati takih razveseljevanj, da ne bote zgubili preveč dragega časa in žalili svojih ljubih starišev s tem. —

Toda še večje veselje je bilo za nas po letu. Tedaj nismo imeli nerodnih cokelj, da bi nas obtrkavale po petáh. Kar bosí smo hodili v petek in svetek ter bili poskočni, kot mlade srne. Zato smo pa tudi kaj radi begali po občinskem pašniku in bórovem gozdiču. Igrali smo ‚jelena,‘ preobračali ‚kozolce‘ in bili ‚svinko.‘

Najraje smo se zbirali okolo našega pastirja, črednika Komátarja. In kaj bi se nè? Saj nam je vedno zakurjal ogenj in nam pekel krompirja. Kako smo sedeli okolo ognja, bosopêti poníglavei, ter komaj čakali, da je Komátar s paličico izkopal iz žrjavice krompir ter ga razdelil med nas! — Oj, takó je bil lepo rumeno zapečen, da imam še zdaj sljó po njem! —

Toda pravi užitek za mlade radovedneže je prišel še le tedaj, ko je vže vsak vrtel svoj krompir v rokah in pihal na vso moč nanj, da bi se preje ohladil. Mar-sikak nestrpnéž je zasadil svoje bele zobke prezgodaj vánj ter se prav pošteno opekél na jezik. Mi smo se mu smijali, Komátar je pa dejal: „Kdor ne verojame, skušnja ga uči.“ In tedaj smo mi vedeli, da bo pastir pričel pripovedovati zgodbo ali pravljiico, katerih nam ni bilo nikoli dosti. Izvestno tudi vi vže komaj čakate, da bi vam jih povedal nekoliko, kakor nam jih je pravil Komátar. Toda, kaj bi vam jih pravil! Saj so vam izvestno znane tiste od treh bratov, pa od zlatolase kra-ljičine. Zato vam bom raje povedal nekatere iz življenja našega pastirja samega. Videli bodeíte, da smo se mnogo naučili od pastirja in upam, da se bodeíte tudi vi.

I.

„Ali jo vidíte žveplenko?“ tako je pričel, ko je zažigal tobak. „Bojíte se je, kakor strupa! Vi ne veste, kaj se vse lahko primeri, kdor se igra s to stvarjó. Ko sem bil jaz še manji kot ste vi zdaj, našel sem pred hišo novec. Sosedova dva sta bila na vže nekaj večja — kakor jaz. Hitel sem torej k njima z denarjem, mesto da bi ga bil dal materi. Starejši — Janez — mi pravi: „Daj ga meni!“ „Kaj mi daš?“ pravim jaz. „Tá-le kos pogače pa tó-le hruško.“ Se vé, pri sosedovih so bili premožni, a jaz sem bil večkrat lačen. Zato sem drage volje kupil pogačo in hruško. Vrnil sem se domóv, sedel na hlôd in slatno ometal tečno južino.

Popóludne tistega dne sva šla z materjo na polje. Kar se začuje: „Klenk, klenk, piuk, piuk!“ — „Oh Bog moj,“ zakličejo mati, „plat zvona bije! Nekje gori!“ In res! Iz naše vasi se je valil črn dim proti nebu. Ljudjé so tekli s polja gasit. Tudi jaz sem koracal za materjo in jokal. Ko prideva domóv, bili so vže ljudje na naši strehi s škafi. Zakaj pri sosedu je gorelo. Gasili so nekaj časa. Toda bilo je prepozna. Branili so le druga poslopja, da se niso unela. Sosedovo je pa pogorelo do tal.

In vi bodeíte vprašali, kako se je unelo, kakor so takrat ljudje pozvedovali. Sosedova dva sta kupila za moj novec žveplenk in zakurila na skednji ob kupu slame. Sosedovi, ki so bili poprej premožni, zadolžili so se z zidanjem nove hiše in oba mlada sinova sta morala od hiše. Služila sta za pastirja ter stradala ovse-nega kruha; prej sta pa pogačo prodajala in se norčevala iz nje. Vidíte, takó-le udari Bog porednéže. Zato rečem še jedenkrat: Ali jo vidíte, žveplenko? Bojíte se je kot strupene kače in zapomnite si, kaj pravi prigovor:

Iskrica mala nesrečo napravi,
Človeka na pal'co beraško postavi.

Fr. S F.

Moj máliček.

Moja soba, v kateri stanujem, ni velika; majhna je, pa prijazna. Kadar sneg skopni in gorkeje postane, pridite me obiskat, zeló me bode veselilo. Samó preveč vas naj nikar ne pride, ker drugače bi ne mogli noter. Nù, da-si imam tako malo prostora, vendar sem vzprejel te dni še jednega gosta v svoje stanovanje. A nikar ne mislite, da je to kak postopač, o nè! prav prijazen in uljuden gospodič je. Tudi oblečen je čedno. Modrosivkasta kapica na glavi, zelenkasta, črno obrobljena suk-njica in belkaste hlačice, vse to mu pristoji prav dobro. A najbolje se ponaša s svojim rdečkastim naprsnikom. Ko bi ga videli, kako moško napné prsi in svoj okrogli trebušček, da bolje pokaže svoj lepi naprsnik! O, dà, dà, prav zal gospo-dič je to! In še kakó vesel! Po ves dan skačeva, zvižgava in pojeva po sobici. „Izvestno plačuje mnogo za stanovanje,“ rekel bode ta ali óni izmej vas. Nù, tega nè! Nič, prav nič ne plačuje; še celó kosilo mu moram dati vsak dan. In vendar ga imam takó rad! I, pa saj ga bodele videli, prijateljčki moji, le obiščite me. Tudi poznal ga bode morda kdo izmej vas. Saj ga je še celó Kovačev Tonček takój spoznal, da-si je letos še le pri — črkah „i“ in „u.“ Oni dan me je obiskal Tonček. Prav vesel sem bil, da je prišel. Veste zakaj? Nu, ker imam Tončka zeló rad, priden in poslušen je v šoli. Prijel sem ga za roko in mu dejal: „No, Tonček, ker si tako priden, pokazal ti bodem, kakega gospoda imam v hiši.“ Peljal sem ga v svojo sobico. „Vidiš ga!“ pokazal mu sem svojega gosta. „Oj, tega pa vže poznam,“ zasmijal se je Tonček, „to je ščinkoveček ali zèba.“ Nu, zdaj vam sem pa povedal, kakega gosta imam v hiši. Dà, dà ščinkovec stanuje v moji sobi.

Oni dan, veste, ko je bilo takó mraz, odprl sem malo vrata, ker se mi je preveč kadilo v sobi, in frrr! prifrči lep ptiček v sobico. Sprva se me je malo bal; ko mu pa prinesem vode v lončeku in mu natresem nekoliko prosá in kruhovih drobtinic, takój sva se izprijaznila in zdaj sva si vže velika prijatelja. Kadar koli pridem domóv in odklepam vrata, vže kriči na vse pretege: čin, čin, čin! Potem skače po sobici, da ga je veselje gledati. Zdaj zleti na peč, zdaj zopet pod posteljo ali pa pod omaro. Nekoč se mi je skrtil celó v moj — škorenj.

Kar nikjer ga ni bilo, ko sem prišel domóv. Pokličem ga: máliček! (Takó mu sem dal imé.) Nobenega glasú. Ne sluha ne duha o máličku. Naposled sedem k mizi. Zdajci se oglasi v mojem velikem škornju: ček, ček! in máliček prileti iz njega. In kako je premeden! Vže prvi večer se je spravil za peč in tam spi zdaj vsako noč. Prav ugodno mu mora biti gori na gorkem prostorčku, ker včasih celó v spanji zadovoljno pokima in začivka. Zjutraj pa navadno vže poprej vstane, kakor jaz. Spravi se na končnico moje postelje ter kriči, kar more: čin, čin, gri, griču, ček, ček! da me spravi na noge. Pri kosilu je seveda zmirom okolo mene in pobira drobtinice, katere mu mečem. Prav prijazen in vesel ptiček je to. Ravno zdaj, ko vam to pišem, priletel je k meni na mizo in me radovedno gleda. Premedenec najbrže vé, da vam pripovedujem o njem, ker včasih začivka, kakor bi hotel reči: le pohvali me, da mi bodo kaj prinesli, če me pridejo obiskat.

Nu, prihodnjíč vam povem še kaj o máličku in njegovih prijateljih. Do tedaj zdravi! —

Jožko G. Planinec.



Pogreb.



opotovala je po železnici vesela družba, a posebno se je nek gospodič zabaval z odlično gospo, ki je sedela njemu nasproti. Vsi so uprli svoje oči v to dvojico in slišali sledeči razgovor:

Gospodič: „Jaz sem bil in bodem vedno velik sovražnik vseh cerkvenih obredov, in kadar umrjem, želel bi, da me pokopljejo brez vsakega cerkvenega obreda.“ —

Gospa reče: „Lepó, videla sem tudi vže sama tak pogreb in tega še ni dolgo.“ —

Gospodič zeló radoveden, seže ji takój v besedo, rekoč: „Gospá, da veste kako me to zanima; prosim vas torej, povejte mi ves dogodek.“ —

„Dobro,“ reče gospa, „poslušajte torej, povedati vam hočem vse.“

„Bila sem pretečeni teden obiskat svojo prijateljico, ki živi na kmetih. Prijateljica mi pripoveduje, da je v hiši zbolel jeden njenih hišnih prebivalcev. Vsi so bili žalostni, posebno pa otroci, ki so bolnika zeló radi imeli in se z njim prav pogostoma zabávali. Približal se je konec njegovemu življenju.“ —

Gospodič naglo vpraša: „Ali niso poslali po duhovna?“

Gospa: „Nè; bolnik ni nikdar občeval z nobenim duhovnom, pa ga tudi ni potreboval.“

„In kakšen je bil pogreb?“ vpraša radovedno gospodič.

Gospa: „Lep, prav lep! Vsa družina je bila za pogrebom, in ko so pokojnika položili v jamo, pristopil je hišni gospodar in žalostno vzdihnil: Oh, ubogi moj Hektor! bil si mi vedno zvest pes pri hiši, in zdaj je tudi tebe nestalo. Počivaj mirno pod tem drevesom na našem vrtu!“

Ko je gospa svoj govor končala, zakrohotala se je vesela družba na ves glas, a naš gospodič se je osramočen pomaknil v kot.

B.



Prirodopisno-natoroznansko polje.

Štorklja.

(Slika iz narave.)



prvo vzpomládno sapico, ko se polje in log oblačita v novo, lepo zeleno oblačilo, ko po prekôpkih in osojnih bregovih zvoné snežno-beli zvončki in trobijo rumene trobentice, ko se ob rahlo žuborečem potoku razcvita vrbov grm, prikaže se v sinjih zračnih višavah štorklja ter se v širokih kolobarjih spušča na streho, kder ima svoje gnezdo.

In kako veselje, kaka radost zavlada mej bosopêto vaško mladino, kadar zagleda to zvesto človeško tovarišico. Veselo kričé in jo pozdravljajo, pojóč:

„Roda, roda, roda!
Štrk, štrk, štrk!
Zlati strije brez brk,
Daj nam zlata, zlata!“

In zakaj tako veselje med otroci? Zató, ker vedó da bode dolgočasna zima napósled vender pobrala svoja kopita ter se umáknila prekrasni vzpomladi, katero so vže takó težko pričakovali.

A ne samó brezskrbni otroci, tudi kmetovalec se veseli štokljinega prihoda, ker mu je všeč njeno pametno vedenje, njena čistoba in njena velika skrb za mladiče. Štoklja prinese srečo in zadovoljnost pod sreho, kamor se naseli. A gorjé, ako bi se ji kdo predrznil, kaj žalega storiti, gnezdo razdreti ali še celó mladiče vzeti: treščilo bi v hišo, da bi do tal pogorela, in Bog si ga védi kaj bi se še vse zgodilo. Takó uči bábica svoje vnučke, ki jo sevéda prav pazno poslušajo.

Štoklja je povsod znana, priljubljena in z veseljem vzprejeta ptica. Pa, saj je tudi res lepa žival to! Le pogledajte jo, kadar se sprehaja po senožetih! Kako oprezno prestavlja svoji dolgi nogi, obuti v ozki, rdeči nogavici! Na njih se veličastno ziblje truplo, ki je oblečeno v belo, vedno čisto suknjico. Vrh dolgega, zakrivljenega vratú se ponosno ziblje glava z lepo, snežnobelo perjánico. Iz mehkega perja gleda dvoje rujavih očij, obrobljenih s črnim vencem. —

Ko čez nekoliko dnij prižene tudi samico želja po domovini z vročega juga, začneta znašati primerno gradivo za gnezdo. Od prvega solnčega svita do trde noči se trudita in potita pridna delavca, da bi pripravila mehko posteljico svojemu bodočemu zarodu. Pomenljivo s kljunom klepetaje se posvetujeta in ugibljeta, kako bi se dalo gnezdo bolje narediti: kakó velika bodi kotanja, s čim jo bo treba nastljati. In kako umno jo izdelujeta! Ko nanosita vej in suhega dračja na kùp, naredita v sredi dosti prostorno kotanjo ter jo obložita z bičjem, perjem in drugo mehko šaro. Za teden dnij je delo končano, kar z glasnim klepetanjem naznanjata svojim tovarišicam.

Toda sedàj se začnó za obá résnejši časi. Treba je valiti in to seveda niso majhne skrbi. Dan za dnevom, noč za nočjó mirno žedí samica na nadepolnih jajcih. Samó časi se gre nekoliko okrepcat, a nikoli se ne sme preveč zakasnit, da ji tatinska podlasica ne uniči najlepše nade. V tem, ko ona skrbno sedi na jajcih in jih greje s svojo gorkoto, da bi čim preje upihala v njih iskrico življenja, donaša ji samec hrane ter jo zabava s svojim umételjnim letanjem. — To vam je kričanja gori na slamnati strehi, ko konci četrtega tedna pričívkaajo iz jajec goli mladiči! Sedàj stoprav se pričnó trudapolni časi; štiri zmirom lačne požeruhe preskrbljevati s potrebno hrano, to pač ni kar takó. Od zóre do mraka se trudita skrbna roditelja, obá imata čez glavo skrbij za nežni mladi zárod. Hej, to vam je vriščanja, kadar jim prineseta živeža! Vsi imajo nenasitna grla široko odprta in nestrpljivo čakajo, kdaj jim bode kaj zdrčalo v lačni želodček. Veliko se morata prizadevati roditelja, predno jih naučita jesti in letati. Od početka si ne upajo daleč, a sčasoma se navadijo, iskati si hrane, ter se ločijo od starišev.

* * *

Najlepši čas za štokljo je zgodnjega poletnega jutra. Ko še temà pokriva zemljo, zbudi se iz svojega lehnega spanja, striplje s kreljuti, zaklopoče, da bi vzbudila svoje še sladko speče tovarišice ter si pogladi razmršeno perje. Želodec se ji vže močno oglašá. Razpné torej svoji široki peroti ter glasno plahutajoč zapusti svoje gorko ležišče. Sprva le počasi s peroti mahajoč reže sveži zrak, in

ko doseže neko višino, plava, ne da bi mignila s peroti. Mirno pluje dalje in opazuje širni svet pod seboj, kde bi se dobilo kaj za njen želodec. V velikih krogih se začne spuščati v goščavo, katero je zapazila globoko pod seboj. Zmirom manjše in manjše kroge dela, kar potegne kreljuti k sebi in lahko prileti na breg potoka, ki se mej vrbovjem in olševjem vije skozi goščavo. Žabe, ki so se solnčile na bregu, prestrašene poskačejo v vodo. Hè, kako mičejo štokljlo brezskrbne ribice, katere švigajo po potoku sèm ter tjà ter se veselo poganjajo za mušicami iz vode. Oprezno stopi v vodo, da bi jih ne preplašila. Le pogledjte jo, kako mirno stoji na svojih dolgih nogah v plitvi strugi! Liki v zemljo zabiti kòl stoji ter gleda v vodo préd-se, kakor bi se ji sanjalo in bi se ne brigala za nobeno stvar. Toda ona dobro vé, kaj se godí okolo nje in preži na ribice, ki plešejo okolo nje. Glej! zdajci priplava jedna naravnost proti njej. Nenadoma iztegne svoj dolgi vrat, da bi ne zamudila lepe prilike, vtakne svoj kljun v vodo, in vže polzí trepetajoča ribica po njenem dolgem grlu. Ko ujame še nekoliko ribic, gre se izprehajat po bregu. Kako oprezno stopa, da bi se kaka nesnaga ne prijela njenih nog, kako visoko jih privzdiguje. Skrbno privzdigne vsak listek, pod vsak kamen vtakne svoj kljun. Zamišljeno in zibajoč se koraka naprej ter pobira črve, polže, žuželke in vse, kar jej pride pod kljun. Hò, kaj pa je to? Pod ónim-le listkom je nekaj zasumelo. Morda je zopet kaj za lačno belosuknjico. Jeden, dva koraka — in vže drži za bedro žabo, ki si pa ne more več pomagati. Nekoliko časa jo ščiplje, da jo umori, potem jo pa slastno pogóltne. Zopet previdno naprej! Izpod kamena prepodi martinčka, ondù skoči za hitro kobilico. Ko se nasiti, razprostrè zopet dolgi kreljuti ter z zvitim vratom in stegnjenimi nogami odleti domóv. Opóludne, ko solnce najbolj pripeka, sedí na gnezdu, popóludne gre zopet na lov, proti večeru se vrne ter se odpravi klepetajoč spat.

Takó preteče štokljli dan za dnevom, teden za tednom. Kmalu se približa čas njenega odhoda. Po svetem Jakobu začne vže misliti na potovanje. Vsak dan se zbira s svojimi tovarišicami na določenem kraju, kjer se posvetujejo. Nekega dne se vzdigne vsa tólpa visoko pod veslajoče oblake ter odpluje proti jugu.

—k—



Listje in cvetje.



boljše življenje, kder ni nobenih bridkostij ne trpljenja.

Neugodno, zelo neugodno se je začelo tekoče leto za prijatelje in dobrotnike našega lista, otroci ljubi. — V teku jednega meseca je pokosila nemila smrt tri dobre in zveste prijatelje našemu listu „Vrtcu“ in jih presadila v

Bilo je v dan 4. januarja, da je v 64. letu svoje dóbe umrl preč. gospod **Martin Tomec**, župnik v Suhoru pri Metliki, ki je bil vsa leta zvest naš prijatelj in podpornik našemu listu.

Dné 17. januarja pa se je moral ukloniti neizprosni smrti vrl narodnjak in prijatelj slovenske mladine, velespoštovani gospod **Josip Horvat**, nadučitelj v Ljutomeru. Blagi pokojnik nam je dva dni pred svojo smrtjo še pisal ter naročil pet iztisov „Vrtca“ za tekoče leto. Zanimal se je

vedno za naš list in pomnožitev šolarske knjižnice ter ga je vselej razveselilo, kadar koli je izišla kaka nova knjižica za našo slovensko mladino. Pač malo takih vrlih značajev!

In še le pred kratkim, v dan 27. pretečenega meseca udarila je smrt v najodličnejšega prijatelja našemu listu. Umrl je po dolgi in mučni bolezni preč. gospod

Josip Marn,

e. kr. gimn. profesor, častni kanonik, konzistorijalni svétnik, predsednik „Matice Slovenske“, vitez Fran-Josipovega reda itd.

v 61. letu svoje dôbe.

Plemeniti pokojnik se je vedno zanimal za naš list ter nas vsako leto spodbujal k vztrajnemu delovanju. Lehko rečemo, da je ž njim izgubil „Vrtec“ svojega najodličnejšega prijatelja in zvestega podpornika vsa leta, odkar izhaja.

Na Šentjanževo smo dobili od njega še sledeče vrstice: „Hvala Vam za čestitko o mojem poslavljenji. Isto tako hvala za sočutje v bolezni. Vedno sem še velik trpin! Bog Vam daj srečno novo leto in obilo naročnikov! Posebno srečo Vam daj mili Bog za današnji Vaš god. Sprejmite navadno naročnino za „Vrtec“ za prihodnje leto. Zdravstvujte, z Bogom! Vaš **Josip Marn.**“

Vsi trije, katere je vsemogočni Bog blagovolil poklicati k sebi po zaslužen plačilo, naj Vam bodo priporočeni, otroci ljubi, v molitev in blag spomin. Spominjajte se večkrat prijateljev in dobrotnikov svojih, kadar molite bodi si v cerkvi ali doma.



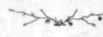
Nové knjige in listi.

* *Veseli otroci.* — Takó je naslov jako lepi knjigi z barvanimi podobami za naše slovenske otročiče. Knjiga ima 6 ličnih podob s primernim berilom v vezani besedi. Jedno teh pesenc smo priobčili vže v 1. „Vrtčevem“ listu pod naslovom „Pri peči“ za poskušnjo ter mislimo, da prav prijetno ugaja posebno zdaj o zimskem času naši mladini. Druge pesence v tej knjigi so še 1. Srna; 2. Na konjiči; 3. Pri ribniku; 4. Ubožni otroci; 5. Na ledu, in vže poprej omenjena „Pri peči.“ — To zares vsega priporočila vredno knjižico je založil Jan. Giontini, knjigotržec v Ljubljani. Izvod stane 40 kr., s poštnino 45 kr. —č.

Šaljivi Jaka ali zbirka najboljših kratkočasnic za slovensko mladino. Nabral in priredil Anton Kosi, učitelj I. zvezek. V Ljubljani. Izdal in založil Jan. Giontini. 1892. 8.^o 79 str. Cena 24 kr. — Vsebinske knjižice je razdeljena v tri oddelke: I. Kratkočasnice iz vsakdanjega življenja; II. Iz šole; III. Iz zgodovine. — Koliko vrednosti ima „Šaljiva Jaka“ za slovensko mladino, prepuščamo razsodbo drugim vešakom. —č.

Iskrice. Zbirka pesmij in povestij. Spisal in slovenskej mladini poklonil Janko Leban, nadučitelj. III. zvezek. V Gorici. Založil in tiskal A. M. Obizzi 1892. 12.^o 76 str. — S to lično knjižico se je slovstvo za našo slovensko mladino zopet pomnožilo. Kakor I. in II. zvezek „Iskrice“, tako je tudi ta dobro došel. Ker je vsebina primerna otroškemu duhu in tudi pisava pravilna in gladka, priporočamo tudi ta zvezek šolskim knjižnicam v nakup. Cena mu je 25 kr., po pošti 28 kr. —č.

Kratek nauk o glasbi. Spisal Ant. Nedvéd. V Ljubljani Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg 1893. 8.^o 29 str. — To je drobna knjižica, katero bodo izvestno vsi slovenski gg. učitelji z veseljem vzprejeli, ker nam je take knjižice pri pouku petja bilo neobhodno treba. Še bolj pa bodo naši gg. učitelji veseli, ako jim povemo, da v zgoraj omenjeni zalogi v kratkem izide tudi 1. Nedvéd: Vaje v petji; 2. Nedvéd: Početni nauk v petji po „Weinwurm.“ — Naj bi torej gg. učitelji, ki se ukvarjajo s petjem prav mnogobrojno segli po zgoraj omenjeni vže izišli knjižici, ki stane 15 kr., po pošti 17 kr. —č.



Rešitev kvadratne uganke, demanta in odgonetke ugank v 1. „Vrtčevem“ listu:

Rešitev kvadratne uganke:

V	o	d	o	v	o	d
s	e	k	u	n	d	a
z	a	s	t	a	v	a
k	o	l	e	d	a	r
C	e	r	k	l	j	e
m	i	s	i	j	o	n
o	r	o	s	l	a	n

o	k	t	o	b	e	r
s	v	é	t	n	i	k
k	r	o	ž	n	i	k
j	a	s	l	i	e	e
L	j	u	b	e	l	j
p	i	š	č	e	t	a
K	o	r	o	š	k	o

Od prvega kota na levo zgoraj čita se v poševni vrsti nizdolu do spodnjega kota na desno želja: *Veselo novo leto.*

Prav so jo rešili: Gg. Jakob Inglíč, naduč. v Idriji; Jernej Pirc in Jos. Kumar v Idriji; France Petermel, mladenič v Novakih (Goriško); Ivo, Francé, Polde in Jaka, dijaki v Ljubljani.

Rešitev demanta:

G
u r a
g r o z d
š k o f i j a
d r v a **R** n i c a
g r o f R a d e c k i
g o l i d a v r ě
a p n e n e e
k o c k a
o k o
i

Prav so ga rešili: Gg. Jak. Inglič, naduč. v Idriji; Jernej Pirc in Jos. Kumar v Idriji; Fran Gruden, v Spod. Retjah; Ivo, Francè, Polde in Jaka, dijaki v Ljubljani; Rad. Rabuza, dijak v Celji; Dragutin in Rudolf Koderman na Frankolovem (Štir.) Jože Ermene v Dramljah; Ant. Hren, Janez Turnšek, Jož. Vodovnik, Alojz Baš

in Martin Kralj, učenci v Braslovčah. — Ivana Šket v Dramljah (Štir.); Albina Rupnik v Leskoveci; M. Mlakar, učiteljica, Rezika Rovan, Ivanka Podboj, Ivanka Primožič, Jekoslava Juvančič, Mici Petrič, Ivanka Blažon in J. Kovšca, učenke v Pladini; Emilija Jarc, Marjeta Bošnjak, Marija Plaskan in Matilda Rössner, učenke v Braslovčah (Štir.)

Odgonetke ugank:

1. Miza; 2. Žaga; 3. Križ; 4. Sladkor (cuker); 5. Metla; 6. Bič; 7. Pes; 8. Jež; 9. Miš; 10. Kopriva; 11. Dimnik; 12. Hren.

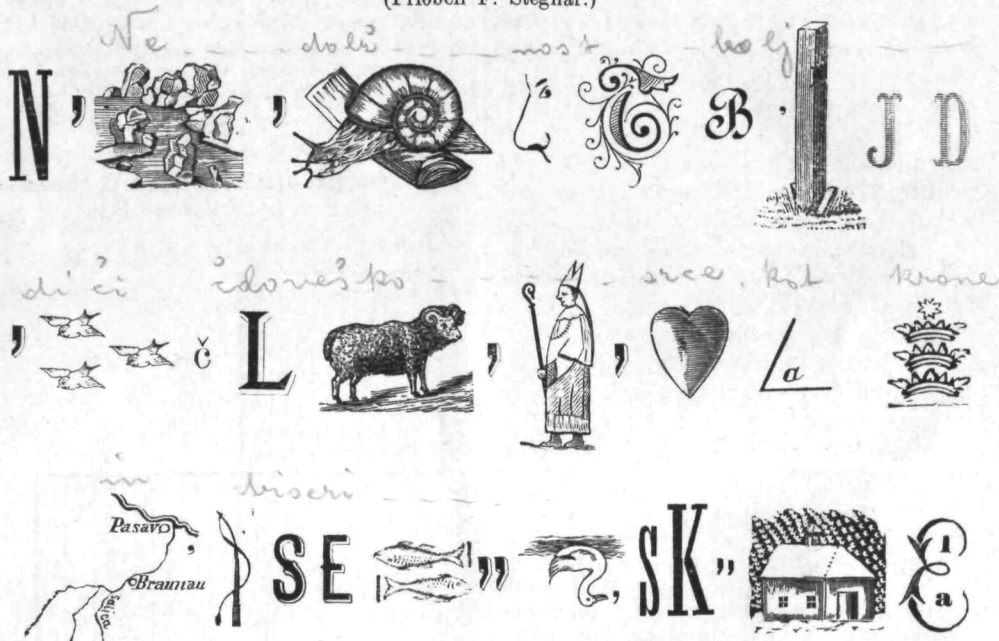
Zaradi neugodnih okoliščin se je „Vrtec“ nekoliko zakásnil; prosimo, naj nam naši čč. gg. naročniki oprosté, v prihodnje spravimo zopet vse v red.

Uredništvo „Vrtčevo.“

Listnica. Vsem onim čč. prijateljem našega lista, ki nam pri obnovljenji naročnine želé, da bi dobri Bog blagoslovil naše delo in naš trud ter bi nam dal prav obilo naročnikov, želimo tudi mi, da bi jim ljubi Bog dal vsega v obilosti, česar koli si njih dobro srce želi.

Rebus.

(Priobčil F. Stegnar.)



(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr. Napis Upravništvo „Vrtčevo“, mestni trg, šte. 23 v Ljubljani.

Izdajatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.